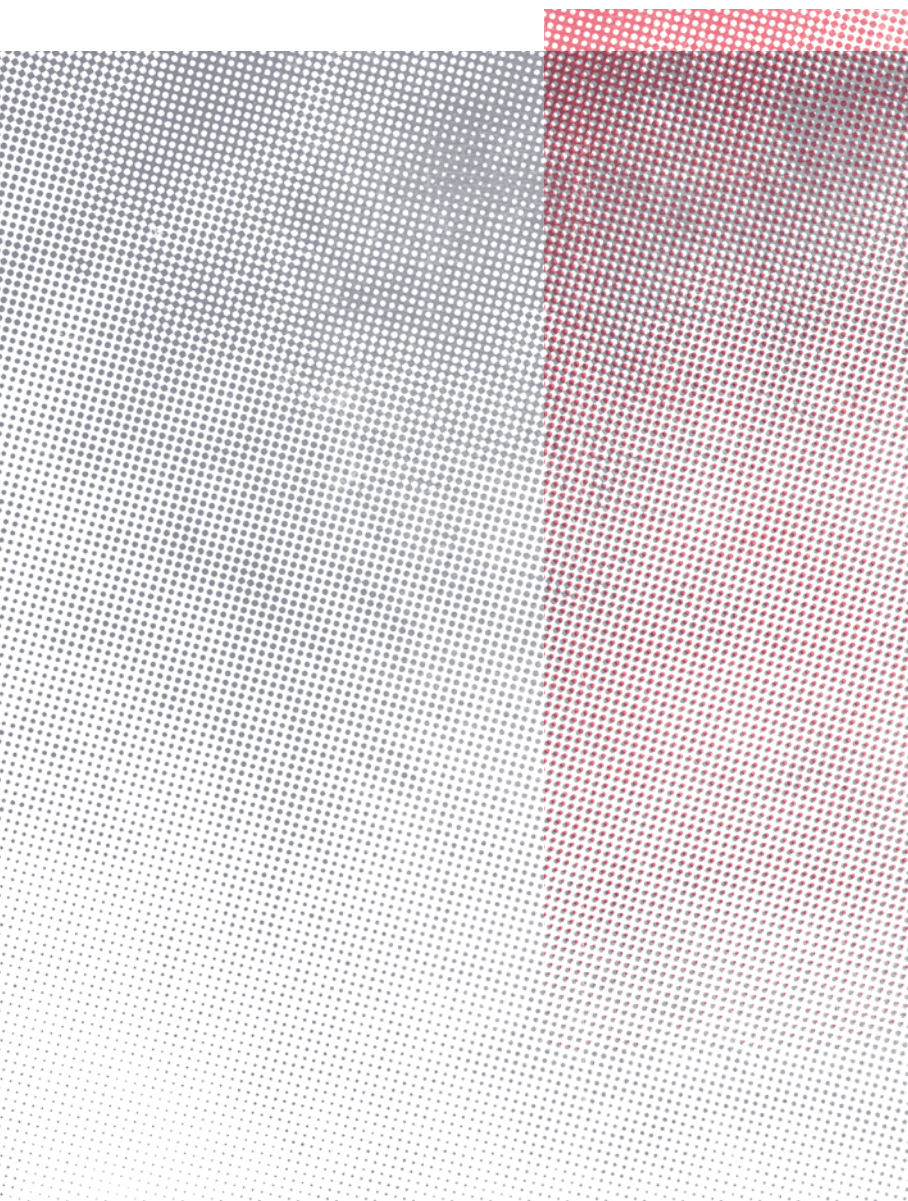

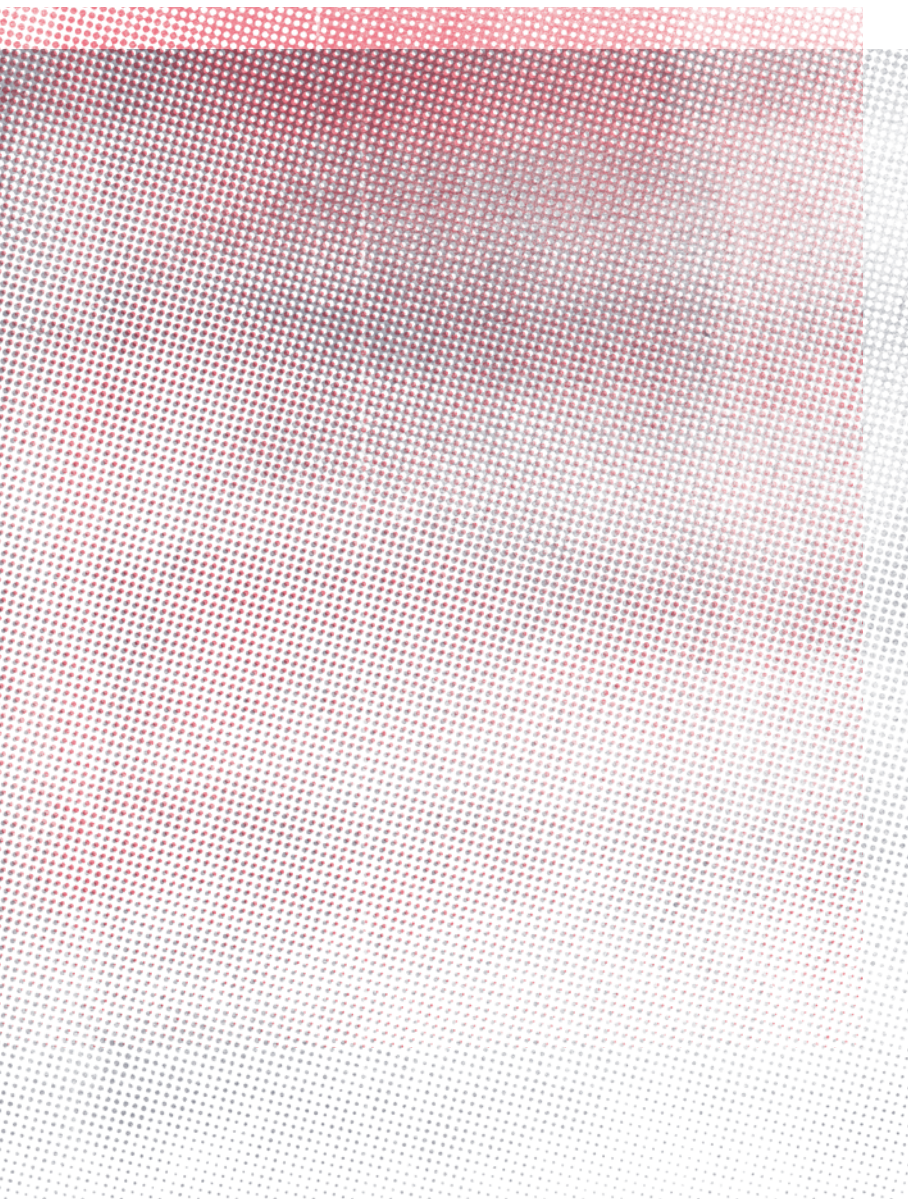
JAROSLAV
RUDIŠ

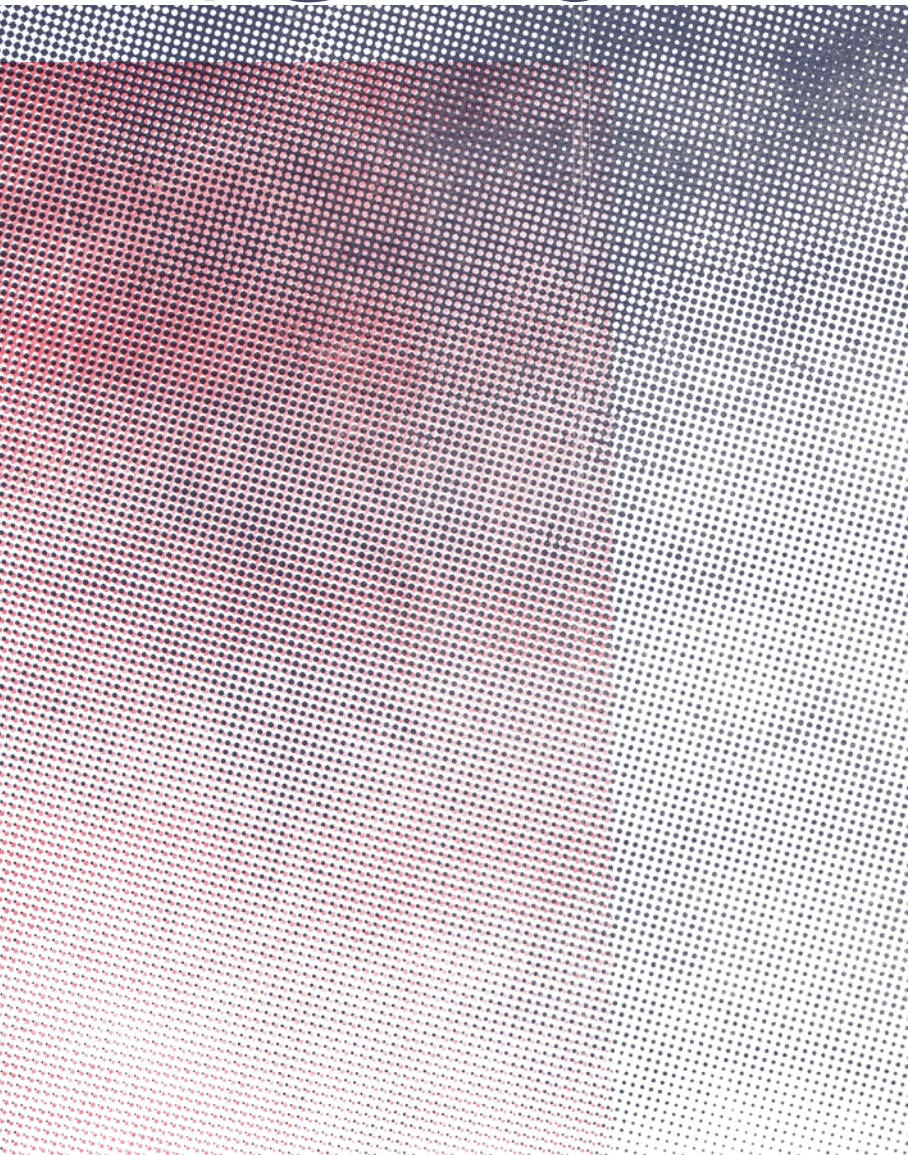
ČESKÝ
RÁU

ČESKÝ RÁJ
Jaroslav Rudiš

JAROSLAV RUDIŠ

**ČESKÝ
RÁDÍO**

Copyright © Jaroslav Rudiš, 2018

Czech edition © Labyrint, 2018

ISBN 978-80-87260-91-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87260-73-9 (e-book)

Tma.

Ticho.

Někde kape voda.

Ženské chichotání z dálky.

Pak zase ticho.

Pořád tma.

Voda kape.

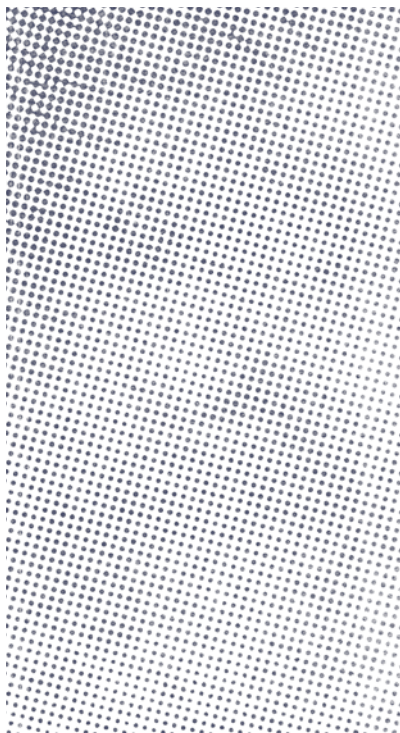
A najednou se rozsvítí prudké světlo. Úplně nás ozáří a oslepí. Chvíli nic nevidíme. Pak se objeví naše sauna. Je stará a omšelá a trochu se už rozpadá. Taky je postavená v sedmdesátých letech minulého století. Z té doby pochází i její jednoduché zařízení. Je tu potírna, sprchy, venkovní bazének, odpočívárna s lehátky.

Vidíme saunérku, která v sauně poklízí. Pak odchází.

**POD
ZIM**

Zase sedíme v té naší sauně v Českém ráji a potíme svoje těla i duše. Venku je podzim.

A ten, co celý život pracuje v továrně na vánoční ozdoby a chystá se do důchodu, otevírá dveře potírny v sauně a sedne si na lavici.

A ten, co je učitel a loni mu při bouračce umřela žena, také otevře dveře potírny a sedne si na lavici.

Sedí úplně potichu a potí se.

A ten, co je taxikář, otevře dveře potírny, rozhlédne se, sedne si na lavici a řekne:

– Jako v bordelu.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– Jo, akorát tady chyběj děvky.

A ten, co je taxikář, si sedne na nejteplejší místo hned naproti kamnům, kde sedí vždycky a kam mu nesmí nikdo vlézt, podívá se na ty dva a řekne:

– Jak to? Já dvě kurvy vidím!

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

- A já vidím třetí.
- Hele, to si nech, jo?!
- Ty sis začal.
- Ale jo, máš recht vlastně. Kurva jako kurva, že jo. Hlavně že si nezahejbáme.
- Co nám zbývá, že jo.
- A všichni se zasmějí a dál se potí.
- Hlavně jestli ses osprchoval.
- Co furt máš s tou hygienou, seš jak moje stará.
- Hele, já tě znám, ty seš známej prasák. Sauna, to je svatyně, sem se chodí umytej.
- A ten, co je hasič a zachraňuje lidem životy, rozrazí dveře potírny, vyšvihne se nahoru, rovnou k teploměru, kde vždycky sedí, podívá se na něj a řekne:
  - Devadesát šest. Jo, jo, jo, jen tak do nás. To se zas krásně zrasíme. Nazdar, chlapi!
- A ten, co se chystá do důchodu, řekne:
  - Osprchoval ses?
  - Jo... Jasně.
  - No, jen jestli. Ty seš taky známej prasák. Kdo není umytej, nemá v sauně co dělat!
  - Jasný, šerife.
- A ten, co je taxikář, řekne:
  - Hele, co to bylo na bouračku, dneska, ve Vsi?
- A ten, co je hasič a zachraňuje životy, řekne:
  - Nevim. Zjistim. Měl jsem volno.
- A ten, co se chystá do důchodu, řekne:
  - Prej nějaká oktávka.

A ten, co je taxikář, řekne:

- Fábie to byla.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

- Ty seš fábie, oktávka to byla.
- Ale říkali, že fábie!
- Oktávka to byla, určitě, sakra.
- Já myslím, že fábie. Modrá metalíza prej.
- Modrá to jo. Ale byla to oktávka.
- Fábie.
- Ale oktávka to byla sakra furt.
- Fábie.
- Ale hovno, oktávka to byla! Čelní náraz do nákladáku, smrták!
- Já myslím, že to byla fábie.
- S tebou je to těžký. Byls tam?
- Nebyl.
- Tak vidíš.
- A ty si tam jako byl?
- No nebyl.
- No tak vidíš.
- Ale říkali mi, že to byla oktávka.
- A kdo jako?
- Jeden chlap, co jel kolem, mi to říkal.
- Mně zas jinej říkal, že to byla fábie vražená v tom nákladáku.
- Ježíš, s tebou je to těžký. Co se furt hádáš?
- Ty se hádáš.
- Hele, prosím tě, nevíš, co to bylo za auto, ty seš přece hasič, ty to musíš vědět.

A ten, co je hasič, řekne:

– Říkám: Nevím. Zjistím. Měl jsem volno. Řezal jsem dřevo na zimu.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– A jsou to bezpečný auta, ty fábie a oktávky?

A ten, co je hasič, řekne:

– Bezpečný... To máš těžký. Já vim, že když přijedu k čelnímu nárazu a vidím, že se hejbou nohy, tak vim, že to je dobrý auto. Nebo že ten člověk měl kliku. A když se nohy nehejbou, tak vim, že to není dobrý auto. Nebo že ten člověk neměl kliku.

A ten, co mu loni umřela při bouračce žena, řekne:

– To je hrozný, jak ty lidi dneska jezděj.

A ten, co je taxikář a dřív měl autoškolu, se na něj podívá a řekne:

– No na mě nekoukej, já za to nemůžu, že lidi jezděj jak hovada.

A ten, co mu loni umřela žena, se na něj podívá, přikývne a neřekne nic.

A ten, co je taxikář, se na něj podívá ještě jednou a řekne:

– Promiň, dyť já vím, tvoje ženská, to byla fajn ženská.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– To teda byla. Všichni jsme ji ořvali.

A ten, co mu loni umřela žena, se na něj podívá a neřekne nic.

A ten, co je taxikář, řekne:

– Polovině lidí bych ježdění autem zakázal, lidi jezděj jak hovada.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– Protože lidi jsou hovada. Vem si ty války. Ty krize všechny. Kdyby lidi nebyli hovada, bylo by všechno na světě krásný. Všechno by bylo v souladu, rozumíš? V poezii. Rozumíš?

– Rozumím. Ale asi jen tak napůl.

– To je fuk. Kdybys četl knížky, tak tomu rozumíš.

– Ale svět bez lidí, že jo, to taky nejde.

– Ale svět bez hovad by byl lepší.

– Tak to zas jo. Třeba bez tebe, že jo, bez těch tvých keců furt. Že ty si nešel studovat nějakou tu filozofickou školu, člověče.

– Komunisti mě nepustili. Proto dělám vánoční ozdoby, ale zas je vozíme do celýho světa, tak co. To je všechno už fuk.

– No jo, komunisti, všichni se na ně pořád vymlouvaj.

– No ty se nemusíš vymlouvat, že jo, ty si byl sám komunista.

– Ale protože jsem musel.

– Jasný.

– Každěj nemůže bejt disident, že jo, navíc teď to je zase v módě bejt komunista, a ne disident.

– Tuhle módu si strč do prdele! A vůbec, ty tady furt kecáš, ne já. Já přemejšlím. A nejvíc sám o sobě.

– Hele, nic ve zlým, kamaráde. Všichni jsme přece trochu hovada.

A pak je chvíli ticho, kape z nás pot a v kamnech to praská.

A ten, co pracuje jako hasič, se postaví, podívá se na teploměr a řekne:

– Devadesát sedm! To se zase krásně zrasíme. Jo, jo, jo! Jen tak do nás.

A najednou se otevřou dveře a v sauně jsme úplně všichni. Přichází ten, co prodává pojištění.

A ten, co byl mistr republiky ve stolním tenise.

A ten, co rozváží žrádlo pro psy.

A ten, co je doktor přes ženské orgány.

A ten, co je úplně nejmladší.

A ten, co prodává auta.

A ten, co dává data v kanclu.

A nakonec i ten, co nevidí. A ten, co je doktor, mu podává ruku a vede ho na jeho místo. Všichni tu máme svá pevná místa.

Jen v rohu naproti kamnům nikdo nechce sedět, tam se umírá.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– Manželka mě miluje, ne že ne. Mně se hlavně líbí, že je tak mlčenlivá. Já měl takovou kliku, my jsme si už všechno důležitý řekli během prvního společného roku. Teď už si nemusíme říkat vůbec nic. Přijde domů, zavře se v obýváku, rozmístí kolem sebe svíčky, zapálí je a zavře oči. A já si v kuchyni pustím televizi. Nebo si čtu. Jiný se hádaj, řvou po sobě, ale my si hezky mlčíme. A pak si vždycky dáme něco dobrého k jídlu. Jak ona vaří, to taky není špatný.

A ten, co nevidí a ladí piana, řekne:

– Moje žena si chce furt povídat.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– Poslouchej, tak jí někoho najdi, ne? Nějakou bábu na povídání, ať máš klid.

– Když já si s ní povídám rád.

– Jo, a o čem?

– No jak bylo, co ona dělala, co četla, co viděla, co zažila.

– Co zažila, jo?

– No, taky co děti a tak.

– Poslouchej, já si taky rád povídám. Ale s chlápama. Tady v sauně. S mojí ženou já už si všechno dávno řek. Stačil mi na to rok. My teď spolu tak krásně mlčíme, to si ani neumíte představit, jak to máme krásný.

A ten, co je z nás úplně nejmladší, co teprve stojí na začátku cesty svého bičíku a sbírá na péru první jizvičky a pracuje ve fabrice na auta, řekne:

– Mám teď jednu starší, bude jí třicet. Rozvedená, free, v pohodě. Otevřu u ní ráno skříňku v koupelně a vidím ve skleničce hromadu kartáčků na zuby. Řeknu si, fajn, ráda si čistí zuby, to je přece jako zdravý, to je hygienický, já si taky čistím zuby, já jsem taky hygienickej. Jenže ona je tam má po chlapech, který měla, který s ní bydleli, který u ní spali. Schovává si jejich kartáčky na památku jako nějaký trofeje.

A ten, co je v našem městě doktor přes ženské

orgány a je z nás úplně nejstarší, nejzkušenější a nejklidnější, řekne:

– Jsou takové případy.

– Ale to je jako trochu ujetý, ne? To není normální, ne? To není hygienický, nebo jo?

– A dělá to s vášní?

– Dělá.

– Tak to je hlavní. Jakmile v tom není vašeň, je něco špatně. Jedno, jestli jde o sex, nebo o kartáčky. A jestli to je hygienické, nebo není, to není zas tak podstatné. Sex ze své podstaty totiž moc hygienický není. To ani nejde, ty šťávy, to je příroda. A příroda je špína. Ale špína je zdravá, to vám říkám jako doktor.

A ten, co je taxikář, se otočí na toho, co se chystá do důchodu, a řekne:

– No tak vidíš a ty tady furt otravuješ s tou hygienou.

A ten, co se chystá do důchodu, řekne:

– Jenže je špína a špína a basta. U vstupu do sauny jasně stojí, že se máš osprchovat, než sem vlezeš.

A ten, co je nejmladší, řekne:

– Přesně, v sauně jsme všichni hygienický.

A ten, co je taxikář, se otočí na toho, co mu umřela žena, a řekne:

– Hele, já všechny učil, jak maj správně jezdit, učil jsem je ohleduplnosti tak moc, že jsem s tím musel seknout a začít taxikařit, abych se z toho učení ohleduplnosti nezbláznil, já za to nemůžu, že